

zavinění obou a oba ručí dle §§ 1311 obč. zák. i za nahodilou škodu, která by bez tohoto zavinění nebyla vznikla. Již z těchto úvah bylo s hlediska §§ 503 čís. 4 c. ř. s. vyhověti žalobcovu dovolání, aniž bylo třeba zabývat se dovolacími důvody §u 503 čís. 2 a 3 c. ř. s. a ostatními vývody, jimiž žalobce dokazuje zavinění a ručení obou žalovaných, a přidati se k názoru prvního soudu, že žalobní nárok vůči obci města H. a montéru Václavu R-ovi jest co do důvodu po právu. Zároveň však bylo zkoumati, zda jest správným další názor prvního soudu, že žalobce s p o l u zavinil svůj úraz. Dovolací soud odpověděl k této otázce ve shodě s prvním soudem kladně. Tolik rozumu a tolik soudnosti lze za nynějších životních poměrů a hledíc k nynějšímu způsobu školního vyučování zajisté dle § 1297 obč. zák. předpokládati i u desítiletého hochy, že si uvědomí možnost nebezpečí, spojeného s dotekem elektrického vedení, a proto nelze ho sprostiti viny, dal-li se ať již zvědavostí nebo rozpustilostí svěsti ke zjištěnému neprozřetelnému jednání. Poněvadž na straně žalovaných jest hrubší zavinění dle § 1299 obč. zák., u hochy však menší nedopatření po rozumu § 1297 obč. zák., jest spravedливо, by tento rozdíl v zavinění došel výrazu také při rozdělení škody dle § 1304 obč. zák. Dovolací soud má za to, že odpovídá míře zjištěného obapolného zavinění, by žalovaní hradili dvě třetiny škody a žalobce nesl jednu třetinu škody ze svého, a proto byl rozsudek odvolacího soudu změněn v ten způsob, že zažalovaný nárok na náhradu škody jest vůči obci města H. a Václavu R-ovi co do důvodu po právu dvěma třetinami a pouze jednou třetinou po právu netrvá.

Čís. 2150.

Pensijní pojištění zřizenců (nař. ze dne 5. června 1914. čís. 138 ř. zák.).

Tím, že se zaměstnavatel zavázal platiti pensijní příspěvky za zaměstnance, nenabyl tento vůči onomu osobního nároku, by mu bylo placeno, nýbrž pouze nároku, by zaměstnavatel odváděl příspěvky pojišťovně.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, Rv I 790 22.)

Žalobce uzavřel v červnu 1918 se žalovanou společností smlouvu služební, dle níž se žalovaná zavázala platiti za žalobce pensijní příspěvky Pensijnímu ústavu průmyslu cukrovarnického, u něhož byl žalobce dosavade pojištěn, ač ostatní zaměstnanci žalované byli pojištěni u Všeobecného ústavu pensijního. Ježto žalovaná příspěvku Pensijnímu ústavu průmyslu cukrovarnického nezaplatila, domáhal se jich žalobce na ní žalobou, již o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Procesní soud zjistil, že se žalovaná strana zavázala platiti za žalobce příspěvky pensijní a poplatky z vyššího služného pensijnímu ústavu průmyslu cukrovarnického. Strana žalovaná v odvolacím sdělení odporuje tomuto zjištění, což však celkem nepadá na váhu, poněvadž tolik je jisto, že z dopisů žalované naprosto nelze vyvoditi, že se strana žalovaná zavázala zaplatiti ony příspěvky žalobci samému. Tomuto zjištění prvního soudu neodpovídá také tvrzení.

totiž že žalobce zavázán je platiti pensijnímu ústavu přímo a žalovaná firma pouze ručí dle zákona za zaplacení pensijních příspěvků. Dle Šu 64 nař. čís. 138/14 ř. zák. volba nositele pojištění náleží zaměstnavateli a ministerstvo vnitra může povolit pokračování v pojištění zřízení v jeho dřívějším postavení u pensijního ústavu nebo náhradního ústavu za souhlasu dosavadního nositele pojištění. Všecky pojištěním povinné osoby, které nenabýly příslušnosti k některému náhradnímu ústavu, jsou pojištěním příslušny u pensijního ústavu. Strany rozepře spolu s pensijním ústavem cukrovarnického průmyslu podaly dne 7. července 1919 u ministerstva pro sociální péči v Praze žádost, aby žalobce mohl ve svém zaměstnání u firmy žalované nadále pojištěn zůstat u pensijního ústavu průmyslu cukrovarnického, kterážto žádost zaslána místodržitelství v Praze k výsledku nositele pojištění, příslušného pro zřízence žalované firmy. Spis byl vrácen žalované firmě k doplnění teprve 3. února 1920, tedy v době, kdy žalující ve službách žalované firmy vůbec již nebyl. Otázkou, zda žalovaná strana nedoplněním žádosti svou vinou příznivé vyřízení žádosti zavinila, netřeba se obírat, poněvadž není žalováno o náhradu škody, nýbrž o odvedení celých premií přímo pojištěnci. Ostatně dlužno připomenouti, že by byl v případě Šu 64 cit. nař. všeobecný pensijní ústav v Praze musil k tomuto podání dáti svůj souhlas. Premie všeobecného pensijního ústavu v Praze byly žalovanou firmou zaplacený. Strana žalující výslovně vykládá § 36 cit. nař., že tímto ustanovením zavedeno bylo pouhé ručení zaměstnavatele za řádné placení pensijních příspěvků, kdežto, co se týče placení příspěvků samotných, ustanovuje § 33 cit. nař., že je platí zaměstnanec buď z $\frac{1}{3}$ neb z $\frac{1}{2}$ dle toho, do jaké platové třídy náleží. Strana žalující přehlíží při tom, že § 33 cit. nař. stanoví, že kvotu pensijních příspěvků pojištěnec nese, avšak neplatí, že dle Šu 36 premie odvádí zaměstnavatel a že také jen zaměstnavatel má nárok na vrácení příspěvků, od něho skutečně zaplacených. Výklad Šu 36 cit. nař. stranou žalující jest tudíž nesprávný, avšak i kdyby správným byl, muselo by žalobní žádání býti zamítnuto dle Šu 1358 obč. zák., Otázkou, zda pensijní ústav průmyslu cukrovarnického může vymáhati na žalované firmě zaplacení premií, soud odvolací v tomto sporu řešiti nemůže. Strana žalující uplatňuje v odvolání, že placení pojistného není výhradnou povinností zaměstnavatele a že pensijní ústav nemůže požadovati zaplacení pensijních příspěvků výhradně jen sám od zaměstnavatele, nýbrž, že jsou případy, kdy platiti pensijní příspěvky jest povinen výhradně jen zaměstnanec, který ovšem soukromoprávní úmluvou může si vymoci od třetích osob, by tyto za něho pensijní příspěvky platily. Žalobce tudíž doznává, že třetí osoby mají za pojištěnce příspěvek platiti, ale nikoliv jemu samému, a dále, že je potřebí soukromoprávní úmluvy, která v tomto případě nezní v ten smysl, že žalovaná firmy pensijní příspěvky zaplatí žalobci. Ze služební smlouvy nevychází, že žalovaná strana měla nahraditi pensijní příspěvky, které žalobce je povinen platiti pensijnímu ústavu cukrovarnickému, nýbrž služební smlouvu dlužno vykládati jen dle Šu 33 cit. nař., jak již bylo svrchu uvedeno. K dalším vývodům odvolacího spisu budiž na to poukázáno, že kvota pensijní premie, kterou platí zaměstnavatel za pojištěnce, tvoří sice součást služební odměny, ale z toho neplyne, že by

žalobce oproti straně žalované jako bývalé zaměstnavatelce mohl plnění těchto požitků služebních uplatňovati, poněvadž za celou premii jest zodpověden zaměstnavatel. Ostatně strana žalující nežaluje za vydání kvoty premie, kterou neměl dle zákona nésti, ale dle úmluvy nesl zaměstnavatel, nýbrž požaduje celou premii, tedy i kvotu připadající dle zákona na zaměstnavatele.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalobce uplatňuje, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení sporné věci. Opíraje se ve vyličení žalobního děje o to, že se žalovaná strana služební smlouvou zavázala zaplatiti mu pensijní příspěvky i s vedlejšími závazky za dobu od 1. července 1918 do 30. června 1919 dluhované, o nichž však v řízení nižších stolic bylo zjištěno, že jich do rozsudku první stolice (§ 406 c. ř. s.) ani žalobce ani žalovaná strana nezaplatila, dožaduje se žalobním návrhem, aby mu žalovaná strana zaplatila je h o dospělou pohledávku. Sejde tedy v této rozepři jediné na tom, zdali je zažalovaná pohledávka osobní pohledávkou žalobcovou či není. Smluvní závazek, z něhož je žalováno, záležející podle zjištění nižších stolic v tom, že se žalovaná zavázala platiti za ž a l o b c e pensijní příspěvky, jeví se býti, vykládán-li pravidlem Šu 914 obč. zák., na žalované straně smluvním převzetím placení oněch částek pensijních příspěvků, jež by byla žalovaná strana jako zaměstnavatelka dle Šu 33 a 36 pens. zák. oprávněna si srážeti ze služného žalobce jako zaměstnance v preklusivní lhůtě tříměsíční Šu 36 čís. 3 pens. zák. pod zánikem tohoto práva srážky, to arci jen v případě, že zaměstnavatel premie skutečně odvede (§ 36 čís. 1 a 2 pens. zák.). Z toho plyne, že převzetím takové povinnosti smluvní nedoznal změny rozsah pojištění povinnosti dle Šu 1 pens. zák. na straně žalované, a dále, že z převzetí závazku placení oněch kvot (§ 33 a 36 pens. zák.) nevzešla žalobci proti žalované společnosti nějaká pohledávka osobní, jejíhož zaplacení on se domáhá žalobou, nýbrž pouze nárok na skutečné odvádění pensijních příspěvků za žalobce tomu ústavu, ať veřejnému, ať náhradnímu, u něhož je žalobce zákonitě pensijně pojištěn. Žalovaná strana hotovým zaplacením, jak se ho žalobce dožaduje, nevyloučila by smluvní povinnosti placení pensijních příspěvků za žalobce. Sluší tedy uznati, že odvolací soud po právní stránce spornou věc správně posoudil.

Čís. 2151.

»Zemskou mincí« (§ 37 směn. ř.) jest rozuměti minci platnou v splništi, nikoliv v bydlíšti směnečného dlužníka.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, Rv I 799/22.)

Dne 2. září 1918 zavázal se žalovaný jako přijatel směnec zaplatiti za tři měsíce v S., tehdy v Sedmíhradsku, nyní v Rumunsku, 40.000 K. Po státním převratu usadil se žalovaný v tuzemsku. K žalobě majitele